

Po czwarte: W zaskarżonym postanowieniu dokonano błędnej wykładni prawnej skutków wywołanych przez kartę praw podstawowych. Postanowienie to narusza prawo, gdyż nie stwierdzono w nim, że bezpośrednie naruszenie praw określonych w karcie praw podstawowych przez zaskarżone akty jest źródłem legitymacji czynnej w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, i nie uznano, że w niniejszym wypadku uprawnienia w zakresie sądowej kontroli prawa Unii nie zostałyby naruszone, ponieważ nie można wymagać od O. Junquerasa, aby wniósł wewnętrzną skargę na akt stwierdzający wakat mandatu, którego przywrócenia się domaga.

Po piąte: W zaskarżonym postanowieniu błędnie pod względem prawnym zastosowano zasady skuteczności i pierwszeństwa prawa Unii. Postanowienie to narusza prawo poprzez brak ustalenia, że zaskarżony akt jest decyzją, która jest przejawem wytrwałego dążenia do tego, aby nie nadać żadnej użytecznej skuteczności wyrokowi Trybunału z dnia 19 grudnia 2019 r. w sprawie C-502/19, co narusza również prawo do skutecznej ochrony sądowej z art. 47 karty praw podstawowych w jego aspekcie, jakim jest prawo do tego, by orzeczenia były w pełni wykonywane, wobec czego O. Junquerasowi przysługują legitymacja czynna w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.

⁽¹⁾ Postanowienie z dnia 15 grudnia 2020 r., Junqueras i Vies/Parlament (T-24/20, EU:T:2020:601)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 19 grudnia 2019 r., Junqueras Vies (C-502/19, EU:C:2019:1115).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18, Covestro Deutschland/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Covestro Deutschland AG

(Sprawa C-790/21 P)

(2022/C 73/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Covestro Deutschland AG (przedstawiciele: T. Hartmann, M. Kachel, D. Fouquet, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącej odwołanie

1. Uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18 i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN), C(2018) 3166, w odniesieniu do lat 2012 i 2013;
2. tytułem ewentualnym, uchylenie zaskarżonego wyroku i stwierdzenie nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;
3. tytułem ewentualnym do pierwszego żądania, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie o stwierdzeniu nieważności spornej decyzji;
4. tytułem ewentualnym do drugiego żądania, uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie o stwierdzeniu nieważności spornej decyzji w odniesieniu do wnoszącej odwołanie;
5. obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnosząca je podnosi cztery zarzuty.

Zarzuty pierwszy i drugi: naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i obowiązku uzasadnienia

W ramach dwóch pierwszych zarzutów wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się naruszenia przepisów unijnego prawa proceduralnego, a mianowicie przysługującego skarżącej przed nim prawa do bycia wysłuchanym oraz ciążącego na Sądzie obowiązku uzasadnienia swego rozstrzygnięcia. Ze względu na te naruszenia Sąd wyciągnął błędny wniosek o istnieniu pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Część pierwsza każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie pomocy państwa podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji dotyczącej określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) (pkt 8 zaskarżonego wyroku).

Część druga każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym określenia kwoty dopłaty, o której mowa w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV (pkt 12, 94, 103, 129, 135 i 146 zaskarżonego wyroku).

Część trzecia każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym braku zwrotu wszystkich utraconych przychodów i kosztów poniesionych w efekcie przyznania zwolnień z opłaty za użytkowanie sieci (pkt 130 i 143 zaskarżonego wyroku).

Część czwarta każdego z tych dwóch zarzutów dotyczy braku wzięcia przez Sąd pod uwagę w przeprowadzonej przezeń analizie państwowego charakteru zasobów podniesionej przez skarżącą przed nim argumentacji w zakresie dotyczącym nieważności decyzji wydanej w 2011 r. przez Bundesnetzagentur (pkt 107 i 125 zaskarżonego wyroku).

Zarzut trzeci: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnosząca je podnosi ponadto, że Sąd dopuścił się naruszenia unijnego prawa materialnego, uznając, że przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (pkt 78–145 zaskarżonego wyroku).

W pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie podnosi w tym względzie, że w ramach przeprowadzanej analizy Sąd zastosował błędne pod względem prawnym kryteria pomocy państwa uznając, iż sporna dopłata stanowi korzyść. Sąd błędnie przyjął, że doszło do przysporzenia korzyści i nie wziął pod uwagę wynikającego z natury rzeczy i systematyki rozporządzenia StromNEV braku selektywnego charakteru środka.

W drugiej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd błędnie uznał, iż przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata stanowi pomoc przyznaną przy użyciu zasobów państwowych. W tym względzie, już na etapie oceny państwowego charakteru zasobów Sąd oparł ją na błędnym założeniu i błędnie doszedł do wniosku o istnieniu obowiązkowego obciążenia mającego świadczyć o państwowym charakterze zasobów.

W trzeciej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi też, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, dochodząc do wniosku o istnieniu kontroli państwowej nad zasobami pochodzącymi z pobierania przewidzianej w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłaty.

Zarzut czwarty: naruszenie zasady niedyskryminacji

Wreszcie, czwarty z zarzutów odwołania został oparty na naruszeniu zasady niedyskryminacji polegającym, po pierwsze, na tym, że Sąd nie wziął pod uwagę bezprawnej różnicy w traktowaniu zaistniałej pomiędzy nakazanym w spornej decyzji Komisji odzyskaniu spornej pomocy a ustanowionym w § 32 ust. 7 rozporządzenia StromNEV z 2013 r. przepisem przejściowym; po drugie, na tym, że Sąd wprowadził bezprawne rozróżnienie pomiędzy dużymi odbiorcami energii elektrycznej a innymi kategoriami odbiorców; i, po trzecie, na tym, że Sąd bezzasadnie potraktował w ten sam sposób antycyklicznych i dużych odbiorców energii (pkt 192–210 zaskarżonego wyroku).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-745/18, Covestro Deutschland/Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-791/21 P)

(2022/C 73/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Covestro Deutschland AG, Komisja Europejska